

Γραμματείας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

**Ὁ Ὑπερβάλλον Ζῆλος
τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν
Κατὰ τοῦ Ἐκπεσμένου Ἀντι-οικουμενισμοῦ,
ἡ: περὶ
Ἀντι-παλαιοημερολογιτικοῦ Αὐτισμοῦ**

*Σύντομος Κριτικὴ Ἀναφορὰ
σὲ πέντε ἀτυχῆ κείμενα
τῶν π. Γ. Καλπούζου, π. Β. Μπακογιάννη,
Δ. Κόκορη, Ἀ. Κορακίδου καὶ
«Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας»*

**«Περὶ γὰρ φλυαριῶν,
φλυαρεῖτῶσαν οἱ βουλόμενοι
καὶ συκοφαντεῖτῶσαν οἱ συκοφάνται.
Ἔτοιμοί ἐσμεν πρὸς πᾶσαν ἀπολογίαν,
πρὸς πᾶσαν διάλυσιν προτάσεως κατηγορητικῆς»**

(Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1008D /
Ἐπιστολὴ Λ', Νικηφόρω Πατριάρχῃ, E.L. I.)

Φυλὴ Ἀττικῆς
Ἰούλιος 2005

Τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ ἀντι-παλαιοημερολογιτικοῦ φανατισμοῦ
τῆς καινοτομίας τοῦ 1924

Εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην
τῆς Ὁμολογητρίας Αἰκατερίνας Ρούττη
(1900-1927)

Στὴν Μάνδρα τῆς Ἀττικῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀγρυπνίας τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν, τὴν 8η Νοεμβρίου 1927 κατὰ τὸ πατριό ἡμερολόγιο, ἡ 27χρονη Αἰκατερίνα, σύζυγος ἀπὸ τὸ 1922 τοῦ Κωνσταντίνου Ρούττη καὶ μητέρα δύο τέκνων, θυσιάσθηκε στὴν προσπάθειά της νὰ προστατεύσῃ τὸν Ἱερέα Χριστοφόρο Ψαλλίδα ἀπὸ τὰ ἀπάνθρωπα κτυπήματα τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων.

Οἱ ὑποκόπανοι τῶν χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἐπέδιδκαν νὰ συλλάβουν τὸν π. Χριστοφόρο, τῇ ὑποδείξει τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτομίας, πλῆττον καὶ τραυματίζουν θανασίμως τὴν ἠρωϊκὴ Αἰκατερίνα, ἡ ὁποία παραδίδει τελικῶς τὴν 15η Νοεμβρίου τὴν εὐλογημένη ψυχὴ της εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος καὶ λαμβάνει τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς Ὁμολογίας καὶ τοῦ Μαρτυρίου.

Περιεχόμενα

◆ Ἀφιέρωσις: Τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ ἀντι-παλαιοημερο- λογιτικοῦ φανατισμοῦ τῆς καινοτομίας τοῦ 1924	2
Α΄. Ἀμαρτήματα ἰσοδύναμα;	3
<i>α. Ὁ Οἰκουμενισμός:</i>	
<i>«κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως»</i>	<i>4</i>
<i>β. Ἡμερολογιολατρία καὶ Οἰκουμενισμὸς</i>	<i>7</i>
<i>γ. Οἰκουμενισταὶ καὶ «Νέα Ἐποχὴ»</i>	<i>7</i>
<i>δ. Οἱ καινοτόμοι Οἰκουμενισταὶ «ἀλλότριοι τοῦ Θεοῦ»</i>	<i>8</i>
<i>ε. Ἀντένστασις καὶ τὸ «φοβερὸν τῆς σιωπῆς κρίμα»</i>	<i>9</i>
Β΄. Ἦδη ἔχει «νερῶσει τὸ κρασί»	11
<i>α. Ἀδάπανος ὀρθοδοξολογία</i>	<i>12</i>
<i>β. «Πλήττεται ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας»</i>	<i>13</i>
Γ΄. Ἄνιάρὰ Ἡμερολογιολογία	17
<i>α. Ἡ οἰκουμενιστικὴ διάστασις</i>	<i>17</i>
<i>β. «Ὁ Μεταξάκης μὲ πῆρε στὸ λαιμό του!»</i>	<i>18</i>
<i>γ. Πατερικὴ θεραπευτικὴ</i>	<i>19</i>
Δ΄. Ὀντολογικὸ γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας;!	21
<i>α. Σχέσις Οἰκουμενισμοῦ – Ἡμερολογιακοῦ</i>	<i>22</i>
<i>β. Ὁ Μεταρρυσιστὴς τοῦ 1924: πρωτοπόρος Οἰκουμενιστὴς</i>	<i>23</i>
<i>γ. Γιατί ὄχι «Πάτριον Ἡμερολόγιον»;</i>	<i>26</i>
<i>δ. Ἐγκύκλιος 1920 καὶ Ἡμερολογιακὸ</i>	<i>26</i>
<i>ε. Διάσπασις βιαία καὶ ἀπότομος</i>	<i>27</i>
<i>ς. «Ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας»</i>	<i>28</i>
<i>ζ. Πλήρης θεολογικὴ ἀπαξίωσις</i>	<i>28</i>
<i>η. Εἶδος τι εὐρυτέρας Interscommunio;</i>	<i>29</i>
<i>θ. Ἡ «εὐρεία ἱστορικὴ προοπτικὴ»</i>	<i>34</i>
Ε΄. Ἀντι-παλαιοημερολογιτικὸς φανατισμὸς	38
<i>α. Τίμοι μὲ τὴν Ὁρθοδοξία;</i>	<i>39</i>
<i>β. Ἀντι-παλαιοημερολογιτικὴ διάλεκτος</i>	<i>39</i>
<i>γ. «Ἐν πλήθει» κρίνομε τὴν ἀλήθεια;</i>	<i>41</i>
<i>δ. Τὸ «αἰδέσιμον» «παρ’ ἡμῖν ἔθος»</i>	<i>42</i>
ς΄. «Συνωμοσία κατὰ τῆς Ἀληθείας»	45
<i>α. Ἀντι-παλαιοημερολογιτικὸς αὐτισμὸς;</i>	<i>46</i>
<i>β. «Λυδία λίθος» ὀρθοδοξίας</i>	<i>47</i>

Αποσιωπάται επιμελῶς ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

**Ὁ ὑπερβάλλον ζῆλος
τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν
κατὰ τοῦ ἐκπεσμένου ἀντι-οικουμενισμοῦ,
ἡ: περὶ ἀντι-παλαιοημερολογιτικοῦ αὐτισμοῦ**

*«Ὁ Οἰκουμενισμός,
τὸ φοβερὸν τοῦτον θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως,
τὸ δικέφαλον ἐκκλησιολογικὸν τέρας,
περισφίγγει ἀσφυκτικῶς διὰ τῶν πλοκάμων του
ὀλόκληρον τὸ ἄχραντον Σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας»*

(Καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου)

Α'. Ἀμαρτήματα ἰσοδύναμα;

ΕΥΛΑΒΗΣ κληρικὸς τῆς καινοτομίας τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, ὁ γνωστὸς **π. Γεώργιος Ἀ. Καλπούζος** (ἐφ' ἐξῆς: **π. Γ. Κ.**), σὲ πρόσφατο βιβλίο του, ἀναφερόμενο στὸ Ἱερὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως¹, ὑποπίπτει σὲ ἓνα **βαρύτατο ἀτόπημα**.

1. Προκειμένου νὰ βοηθήσῃ ὁ **π. Γ. Κ.** τὸν μετανοοῦντα, ὥστε ἡ Ἐξομολόγησίς του νὰ ἔχῃ ἀκρίβεια καὶ πληρότητα, παραθέτει καταλόγους μὲ ἐνδεικτικὰς «παραβάσεις» κάθε Ἐντολῆς ἐκ τοῦ Δεκαλόγου².

2. Ἀπαριθμῶν τὶς «Παραβάσεις Πρώτης Ἐντολῆς», θέτει στὰ χεῖλη τοῦ μετανοοῦντος καὶ ἐξομολογουμένου τὴν ἐξῆς ὁμολογία:

«Εγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ ἔσονται σοὶ θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ».

- Ἐχει κλονισθεῖ ἡ πίστι καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μου στὸ Θεό καὶ τὴν Ὀρθοδοξία. Εἶμαι ὀλιγόπιστος(η). Κάποια φορὰ ἀρνήθηκα καὶ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Δέν πιστεύω στὴν μετὰ θάνατον ζωὴ καὶ στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.
- Δέν πιστεύω στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, νομίζω πὸς ὅλα εἶναι τυχερά στὴ ζωὴ καὶ ἀπελπίζομαι σὲ κάθε δόσοκλη στιγμή.
- Ἐχο λογιζομαι βλασφημίασ καὶ γογγύζω κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐχο ἀμφιβολίεσ ἀν ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μοσ. Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως κολλήσω ἀρρώστιεσ ἀπ' αὐτή.
- Ντρέπομαι μπροστά σὲ ἄλλουσ νὰ φανερώσω τὴσ χριστιανικῶσ μου θέσεσ. Δέν ὁμολογῶ τὸν Χριστό ἢ κάνω τὸν σταυρό μου σὲ ἀπειροῦσ χώρουσ, δέν τῆρω τὴν νηστεία μπροστά σὲ ἄλλουσ.
- Παρασύρθηκα ἀπὸ διδασκαλίεσ σχισματικῶν, αἰρετικῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν οὐντῶν, χιλιαστῶν, προτεσταντῶν, εὐαγγελικῶν, πεντηκοστιανῶν, κ.ἄ.
- Παρακολούθησα σατανικῶσ λατρίεσ καὶ τελετεσ. Πιστεύω στὴν ἀστρολογία (ζῳδια) καὶ μελετῶ ὀχρῶσ καὶ περιοδικά.

«Παρασύρθηκα ἀπὸ διδασκαλίεσ σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν. Ρωμαιοκαθολικῶν, οὐνιτῶν, χιλιαστῶν, προτεσταντῶν, εὐαγγελικῶν, πεντηκοστιανῶν, παλαιοημερολογιτῶν κ.ἄ.»³.

3. Ἄν ὁ Ὁσίου Θεόδωρος Στουδίτης ἐδιάβαζε τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ π. Γ. Κ., εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἐπανελάμβανε ὅσα εἶχε γράψει πρὸς τὸν μαθητὴ του Ναυκράτιο Μοναχό:

«Καί μοι πρὸς τῆ ἀτοπία, ἔτι καὶ γελοῖον φαίνεται» «ἄτοπα ταῦτα»⁴.

4. Ἄλλαισ λέξεσιν, ὁ π. Γ. Κ. θεωρεῖ ὡσ δῆθεν ἁμαρτήματα ἰσοδύναμα, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν ἀφεύκτως ἐκτὸς τῆσ *κοινωνίασ* μὲ τὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸ Θεό, τόσο τὸν πολυειδῶσ πεπτωκότα Δυτικὸ Χριστιανισμὸ, ὅσο καὶ τὸν «Παλαιοημερολογιτισμὸ»!...

α. Ὁ Οἰκουμενισμὸσ: «κάτι πολὺ χειρότερον τῆσ παναιρέσεωσ»

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, παρατηροῦμε, εἶναι ἀπορίας ἄξιον τὸ ἐξῆσ:

Γιατὶ ἄρᾶ γε στοὺσ *κινδύνουσ*, οἱ ὁποῖοι παρασύρουν σὲ σχίσματα καὶ αἰρέσεισ, συμπεριλαμβάνονται οἱ «Παλαιοημερολογίτεσ», ἐνῶ ἀποσιωπῶνται οἱ *Καινοτόμοι* καὶ *Νεωτερισταί*, οἱ *Φιλενωτικοί* καὶ *Φιλοπαπικοί*, οἱ *Οἰκουμενισταί* καὶ *Συγκρητισταί*, οἱ *Διαχριστιανισταί* καὶ *Διαθρησκειασταί*;

1. Εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ π. Γ. Κ. δέν ἀγνοεῖ τὸ *νέφος* τῶν ἐπιφανῶν ἐκείνων προσώπων, τὰ ὁποῖα κατήγγειλαν, κατὰ τὸν παρελθόντα ἰδίωσ αἰῶνα, τὰ παραδόξωσ ἀποσιωπόμενα ὑπ' αὐτοῦ ὡσ δεινῶσ ἐκτροπῶσ ἐκ τῆσ Ὀρθοδόξου Πίστεωσ καὶ περιέγραψαν αὐτὰ ὡσ αἵρεσεισ καὶ παναίρεσεισ καὶ ὡσ

«κάτι πολὺ χειρότερον τῆσ παναιρέσεωσ» «Ὁ Οἰκουμενισμὸσ εἶναι ὑπέρβασισ, ἀμνήστευσισ, παραθεώρησισ, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν νομιμοποίησισ καὶ δικαίωσισ τῶν αἰρέσεων» «Ὁ Οἰκουμενισμὸσ

ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον!» «ὁ Οἰκουμενισμός, τὸ φοβερὸν τοῦτον θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ δικέφαλον ἐκκλησιολογικὸν τέρας, περισφίγγει ἀσφυκτικῶς διὰ τῶν πλοκάμων του ὀλόκληρον τὸ ἄχραντον Σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ διαγραφόμενος ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου κίνδυνος ἴσως εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»⁵.

2. Θὰ ὑπενθυμίσωμε στὸν π. Γ. Κ. ἐνδεικτικῶς τὸν Ὀσιώτατον Γέροντα Φιλόθεο τῆς Πάρου, τοὺς Καθηγητὰς Κωνσταντῖνο Μουρατίδη καὶ Ἀνδρέα Θεοδώρου, τὸν Ἀρχιμανδρίτη π. Σπυρίδωνα Μπιλάλη καὶ τὸν Σέρβο Δογματολόγο Γέροντα Ἰουστῖνο Πόποβιτς.

3. Ἄλλωστε, ὁ π. Γ. Κ. δὲν θὰ ἐπετρέπετο νὰ ἔχη λησμονήσει τόσο σύντομα τὸ πρόσφατο καὶ πολύκροτο «Διορθόδοξο Συνέδριο Θεσσαλονίκης» (20-24.9.2004), τὸ ὁποῖο εἶχε ὡς θέμα: «*Οἰκουμενισμός: Γένεση – Προσδοκίαι – Διαψεύσεις*», εἶχε δὲ συνδιοργανωθῆ ἀπὸ τὸ Τμήμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. καὶ τὴν Ἑταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν.

4. Τὸ ἐπιστημονικὸ αὐτὸ «Συνέδριο», μετὰ ἀπὸ ἐξήντα περίπου Εἰσηγήσεις, στὰ *Πορίσματά* του ἐχαρακτήρισε τὸν *Οἰκουμενισμό*, Διαχριστιανικὸ καὶ Διαθρησκευτικὸ, ὡς «*παναίρεση*», ὡς τὴν «*μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας*», «*μὲ βαρύτερες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις*»⁶!

5. Εἶναι μάλιστα ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὥστε ὁ ἀείμνηστος Γέρον Παῖσιος († 1994)

«διέκοπτε τὶς σχέσεις του ἢ ἀπέφευγε νὰ δῆ κληρικοὺς ποὺ συμμετεῖχαν σὲ κοινὲς προσευχὲς μὲ ἑτεροδόξους»⁷.

6. Καὶ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, πρωτοστατούντων τῶν ἐκάστοτε πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, συμμετέχουν, πανορθοδόξῳ μάλιστα ἀποφάσει (!), συνεχῶς καὶ λίαν ἐπισήμως ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἤδη τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*

(1920), σὲ προγραμματισμένες κοινὲς προσευχὲς μὲ τοὺς πολυ-
ωνύμους αἵρετικούς, μάλιστα δὲ καὶ σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς.

β. Ἡμερολογιολατρία καὶ Οἰκουμενισμὸς

ΕΑΝ οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι χαρα-
κτηρίζονται ὑπὸ τοῦ **π. Γ. Κ.** ὡς «Παλαιοημερολογῖτες»,
ἀντιδροῦν καὶ ἐνίστανται *ἐν γνώσει* καὶ πατερικῇ συνεπειᾷ ἔναντι
τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, τότε ὄχι μόνον δὲν εἶναι *ἐπικίνδυνοι*, ἀλλὰ
καὶ θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως
ὡς ἄξιοι ἐπαίνου:

**«καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις
ἀξιωθήσονται»⁸.**

1. Ἐὰν πάλιν τινὲς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ *Πατρίου Ἡμερο-
λογίου*, ἐμφορούμενοι ἀπὸ «ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»⁹, κατήν-
τησαν δυστυχῶς *Ἡμερολάτραι* καὶ *Ἡμερολογιολάτραι*, ἀποχωρί-
ζοντες τὸ *Ἡμερολόγιον* ἐκ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀπομονώνοντες
δηλαδὴ τοῦτο καὶ ἀνάγοντες αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἰς δόγμα σωτηρίας
καὶ υἰοθετοῦντες ἥθος *σεκταριστικό*, τότε **θὰ πρέπει νὰ γίνεται
διάκρισις**, διότι τὰ πράγματα εἶναι ὄντως *ἐπικίνδυνα*.

2. Ἐν τούτοις, τὸ *ἐπικίνδυνον* τῶν *Ἡμερολατρῶν* καὶ *Ἡμερο-
λογιολατρῶν*, ἦγουν τῶν *ἐκπεσμένων ἀντι-οικουμενιστῶν*, θὰ
πρέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἐπισημαίνεται ἐν παραλλήλῳ
ἀναφορᾷ καὶ σχέσει πρὸς τὸν *κίνδυνον* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ
Συγκρητιστῶν, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ ὁ *Οἰκουμενισμὸς* φέρει
ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῶν *παλαιοημερολογιτικῶν* ἐκτροπῶν
καὶ δὴ τῆς *ἡμερολογιολατρίας*: ἐγκαινιάζων τὴν ἀντι-πατερικὴν
ἐνωτικὴν του προσπάθεια μὲ τοὺς αἵρετικούς, διήρесе ταυτοχρόνως
τοὺς ὀρθοδόξους ἑορτολογικῶς / ἡμερολογιακῶς (1924) καὶ ἤγειρε
διωγμὸν μέγαν καὶ ἀντιχριστιανικὸν κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων,
ἐναντίον τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ βάλῃ βαναύσως τὸν
λίθον τοῦ ἀναθέματος!...

γ. Οἰκουμενισταὶ καὶ «Νέα Ἐποχὴ»

ΑΛΛΑ καὶ περαιτέρω· οἱ *Οἰκουμενισταὶ* καὶ *Συγκρητισταὶ*
εἶναι πρέπον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωνται ὡς *κίνδυνος*
ὑπὸ τοῦ **π. Γ. Κ.**, ἐφ' ὅσον προωθοῦν, ἀμέσως καὶ ἐμμέσως, ὡς

ὀρθότατα ἔχει ἐπισημανθῆ, τὸ *πανθρησκευτικὸ ὄραμα* τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

1. Τὸ προαναφερθὲν ἐπιστημονικὸ «Συνέδριον» τῆς Θεσσαλονίκης εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ διακηρύξῃ μὲ παρρησία καὶ ἀπόλυτη σαφήνεια, ὅτι

«ὁ Οἰκουμενισμός, μετὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους μὲ τὶς θεωρίες τῶν “κλάδων”, τῶν “ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν” καὶ τῆς “βαπτισματικῆς θεολογίας”, ἔχει ἤδη περάσει στὴν ἐπόμενη ἐπιδίωξη τῶν σχεδιαστῶν τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, στὴν διαθρησκευτικὴ ἐνότητα· «οἱ διαθρησκευτικὲς συναντήσεις καὶ οἱ διαθρησκευτικοὶ διάλογοι ἔχουν ὀδνηγῆσαι σὲ ἀνεπίτρεπτο συγκρητισμό»⁶.

2. Ἄλλωστε, ὁ π. Γ. Κ. θεωρεῖ ὀρθῶς, στὴν αὐτὴν ἐνότητα («Παρασύρθηκα...»)³, τοὺς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντας, ἐταίρους τῶν ὀρθοδόξων στὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνηση*, ὡς αἰρετικούς· ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπομένῃ ἐνότητα, ἡ συμμετοχὴ στὰ παρακλάδια τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐντάσσεται δικαίως στὶς «Παραβάσεις Πρώτης Ἐντολῆς»¹⁰.

δ. Οἱ καινοτόμοι Οἰκουμενισταὶ «ἀλλότριοι τοῦ Θεοῦ»

ΠΑΝΤΩΣ, οἱ νομίμως καὶ πατερικῶς ἀντιδρῶντες στὴν παναίρεσι τοῦ συγκρητιστικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται ἡ *Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία* τοῦ 1924, σὲ καμμίαν ἀπολύτως περίπτωσι δὲν εἶναι *Ἡμερολόγιοι* / *Ἡμερολογιολόγιοι*, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ χαρακτηρίζωνται ὑποτιμητικῶς ὡς «Παλιονημερολογῖτες», ἐφ’ ὅσον εἶναι καὶ λέγονται Ὁρθόδοξοι *Ἀντιοικουμενισταί*, μὲ σαφῆ, σταθερὰ καὶ τεκμηριωμένη ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία, χάριτι Θεοῦ.

1. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταί, ὡς ἐνιστάμενοι πατερικῶς καὶ θεαρέστως, *ἀποτεριχίζονται* ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ *Συγκρητιστῶν*, ἡ δὲ πατερικὴ *Ἀποτείχισις* αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως *σχίσμα*, ἀλλ’ εὐρίσκεται στὸν ἀντίποδα τοῦ *σχίσματος*·

«οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι

τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι»¹¹.

2. Πᾶσα αἵρεσις, ὡς καὶ ἡ συγκρητιστικὴ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, προκαλεῖ *σχίσματα* καὶ *μερισμοὺς* στὴν Ἐκκλησία, διότι οἱ αἰρετικοὶ ὄχι μόνον δὲν φρονοῦν καὶ δὲν ἐνεργοῦν «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις»¹², δηλαδὴ στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου **Καθολικότητος**, ἀλλὰ καὶ διακόπτουν τὴν *κοινωνία* τους μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, συνεπῶς δὲ ἐκπίπτουν τῆς Ὁρθοδόξου **Καθολικότητος**.

«Τούτων [τῶν Ἁγίων καὶ Πατέρων] ἀφιστάμενοι», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, «ἀλλότριοι καὶ τῆς τούτων κοινωνίας γενόμεθα»¹³.

3. Οἱ καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* καὶ *Συγκρητισταὶ* ἔχουν διασαλεύσει τὸ δογματικὸ καὶ κανονικὸ οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας·

«Ἄγγελοι οὐ τολμῶσι παρασαλεῦσαι, οὐδὲ σαλεύοντες μένουσι μὴ ἀναθεματιζόμενοι [παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου – Γαλ. α' 8-9]», λέγει ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, «καὶ πῶς ἄνθρωπος πᾶς ἐν σαρκὶ ὢν, σαλεύων καὶ καινοτομῶν, καὶ μάλιστα τοιαύτας καινοτομίας, οὐκ ἀλλότριος Θεοῦ ;»¹⁴.

4. εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς ὁ π. Γ. Κ. ἀγνοεῖ ἢ παραθεωρεῖ ἢ παρασιωπᾷ τὴν τραγικὴ ὄντως ἀλήθεια, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Συγκρητισμοῦ* ἔχει ὀδηγήσει τοὺς ὀρθοδόξους *Οἰκουμενιστὰς* σὲ σοβαρώτατες *παραχωρήσεις* ἐπὶ θεμάτων Πίστεως στὸ πλαίσιο μιᾶς εὐρυτάτης *συγκρητιστικῆς κοινωνίας* μὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν αἰρετικῶν.

5. Πῶς, ἄρά γε, λησμονεῖ ὁ π. Γ. Κ., ὅτι

«ἐχθροὺς Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεψήνατο»¹⁵;

ε. Ἀντένστασις καὶ τὸ «φοβερὸν τῆς σιωπῆς κρίμα»

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ· ὁ π. Γ. Κ. φέρει τεραστίαν εὐθύνην ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διότι μὲ τὴν ὄντως *περίεργον* ἀναφορὰ

του στὸ πρόσφατο πόνημά του, ὑποπίπτει σὲ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ προβαίνει σὲ «παραβάσεις» πολλῶν «ἐντολῶν».

1. Χαρακτηρίζει ὑποτιμητικῶς καὶ συλλήβδην τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς παραμένοντας ἀκλινῶς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Θεάρεστον Ἐνστασιν¹⁶ κατὰ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ὡς δῆθεν «Παλιοσημερολογίτες» καὶ «σχισματικούς»· περαιτέρω δέ, ἐξισώνει αὐτοὺς μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, Παπικούς καὶ Προτεστάντας!

2. Τοιουτοτρόπως, ὁ π. Γ. Κ. καθίσταται *ἀντενιστάμενος* καὶ στρέφεται κατὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι μᾶς διαβεβαιώνουν, ὅτι

«Πᾶς ὁ ὑπὲρ ἀληθείας ἐνιστάμενος καὶ πανθάνων», ὄχι μόνον δὲν σχίζει τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ «ἔρεισμα καὶ ὕψωμα Αὐτῆς τυγχάνει»¹⁷.

3. Ἀποσιωπᾶ, ἐν συνεχείᾳ, τὴν σοβαρότητα τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, φερόμενος ἐπίσης ἀντι-πατερικῶς, διότι

«ἡ σιωπὴ μέρος συγκαταθέσεως»¹⁸ στὰ πρατόμενα ὑπὸ τῶν *Οἰκουμενιστῶν* σημαίνει, «ἐφ' ἑαυτὸν ἐπισπώμενος τὸ φοβερὸν τῆς σιωπῆς κρίμα»¹⁹.

4. Ὁ π. Γεώργιος Ἀ. Καλπούζος εἶναι προφανές, ὅτι ὀφείλει νὰ *ἀφυπνισθῇ*·

«καιρὸς τοῦ σιγᾶν καὶ καιρὸς τοῦ λαλεῖν»²⁰.

■ Κεφάλαιον Α΄.

1. [Πρωτοπρεσβυτέρου] π. Γεωργίου Ἀ. Καλπούζου, Θέλω μὲ Εὐχὴ νὰ κοινωνήσω, ἐκδόσεις «Φωτοδότες», Κάντζα Ἀττικῆς 2005 (;).
2. [Πρωτοπρεσβυτέρου] π. Γεωργίου Ἀ. Καλπούζου, αὐτόθι, *Μέρος Α΄*, σελ. 26-44.
3. [Πρωτοπρεσβυτέρου] π. Γεωργίου Ἀ. Καλπούζου, αὐτόθι, σελ. 26.
4. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1093D / *Ἐπιστ. Ν΄, Ναυκρατίῳ τέκνῳ, E.L. I.*
5. Ἀνδρέου Θεοδώρου (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), Ἡ Ὁρθοδοξία Χθὲς καὶ Σήμερον, σελ. 21 καὶ 23, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθῆναι 1973.
6. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 1577/17.12.2004, σελ. 5· περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 504-521· περιοδ. «Παρακαταθήκη», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 2-12.

7. Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, σελ. 690, Ἅγιον Ὅρος 2004.
8. Ἱερᾶς Συνόδου Πρωτοδευτέρως, Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ΄.
9. Ρωμ. ι΄ 2.
10. [Πρωτοπρεσβυτέρου] π. Γεωργίου Ἀ. Καλοῦζου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 27.
11. Ἱερᾶς Συνόδου Πρωτοδευτέρως, Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ΄.
12. Ἐφεσ. γ΄ 18.
13. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 25, στλ. 528B / Ἐπιστολὴ πρὸς Δρακόντιον.
14. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1033D / Ἐπιστ. ΛΖ΄, *Εὐπρεπιανῶ καὶ τοῖς σὺν αὐτῶ, E.L. I.*
15. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1049A / Ἐπιστ. ΛΘ΄, *Θεοφίλῳ ἡγουμένῳ, E.L. I.*
16. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1045D / Ἐπιστ. ΛΘ΄, *Θεοφίλῳ ἡγουμένῳ, E.L. I.*
17. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1064C / Ἐπιστ. ΜΓ΄, *Ἰωσήφ ἀδελφῶ καὶ ἀρχιεπισκόπῳ, E.L. I.*
18. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, αὐτόθι, στλ. 1065A.
19. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1076C / Ἐπιστ. ΜΗ΄, *Ἀθανασίῳ τέκνῳ, E.L. I.*
20. Ἐκκλ. γ΄ 7.

